

במה אשה פרק ששי שבת

עין משפט נר מצוה

פ א מיי פייט מהל' שנת
הלכה יח סגנו לאון סה
טושי'ע א"ח סימן ש' סעף
כב:
פ ב ג מיי' שם הלכה
יג טושי'ע שם סעף
כז:
ד ז מיי' פיי מהלכות
ז טומאת זרע'ת הלכה ח
וטמן עשין רלה:

תורה אור השלם

- 1 וירא מלאך יי אקלו
בלבת אש מתוך הקנה
וירא והנה הקנה בער
באש והקנה איננו אקלו
שמות ג ג
2 ויאמר משה אקרה נא
ויארא את הנפואה הגדול
הזה מרדע לא יקבר
הקנה:
3 וירא יי כי קר לראות
ויקרא אליו אלהים מתוך
הקנה ויאמר משה
ויאמר הנה:
4 ויאמר אל תקרב ה'אל
של געלי מעל רגליך כי
דוקים אשר אקרה עמך
עליו אדמת קדש הוא:
שמות ג ג
5 והצדע אשר בו נגע
בגדי ידיו פרטים וראשו
וידיו פרוט ועל שפתו נעשה
וקטא טמא יקרא:
יקרא יג ג

לענין רש"י

קייבל"ש"ש (קייבל"ש"ש).
יחוד.
אשקנ"ר (אינקני"ר).
לחרון (חרון).
קרו"ג (קרו"ג).
אנפול"ש (אנפול"ש).
ברעות (תפחות בעור,
מלאות גדולים).

מוסף תוספות

א. וכיון שכן כל אחד
מישראל ראוי לנבך.
ב. כיון שאינו
רשע. ג. דמירי
בזוגין יקרי' שיוצאין בהן
בני מלכים כגון של כסף
ושל זהב דליכא למיחש
בהו דילמא מיפסיק.
דמסתמא תרעין הן יפה
בשלישאות של כסף. מסי'
לעיל נח.

בני מלכים יוצאין בזוגין מאן תנא ר"ש היא כו'. פי' הקונטרס
אוליכא למיחש דילמא ממייכי זהו ואתו לאתויי וא"ת מכל מקום
ליחוש דילמא איפסיק ואתי לאתויי כדאמרין לעיל גבי עבד דלא ילא
בחומס שצוארו וי"ל דהכא מיירי בתלמיס בשלשלת דלא מיפסיק.

אשתא תילתא לייית שבעה שליוי
משבעה דיקלי ושבעה^א ציבי משבעה כשורי
ושבעה סיכי משבעה גשורי ושבעה קטימי
משבעה תגורי ושבעה עפרי משבעה^ב סגרי
ושבעה כופרי משבעה ארבי ושבעה בוני
כמוני ושבעה ביני מדיקנא דכלבא סבא
ולציידינהו בחללא דבי צוארא בנירא
ברקא א"ר יוחנן לאשתא צמירתא לישקל
סבינא ככולא פורלא וליויל להיכא דאיכא
וורדינא וליקטר ביה נירא ברקא יומא קמא
ליחרוק ביה פורתא^ג ולימא^ד וירא מלאך
ה' אליו וגו' למחר ליחרוק ביה פורתא
ולימא^ה ויאמר משה אסורה נא ואראה למחר
ליחרוק ביה פורתא^ו ולימא^ז וירא ה' כי סר
לראות וגו' א"ל רב אחא בריה דרבא לרב
אשי ולימא^ח ויאמר אל תקרב הלום וגו' אלא
ליומא קמא לימא וירא מלאך ה' אליו וגו'
ויאמר משה וגו' ולמחר לימא וירא ה' כי סר
לראות ולמחר ויאמר (ה') אל תקרב הלום וכי
פסק ליה ליתתיה ולפסקי ולימא הכי הסנה
הסנה לאו משום דגביהת מכל אילני אשרי הקב"ה שכינתיה עלך אלא
משום דמייכת מכל אילני אשרי קודשא בריך הוא שכינתיה עלך וכי היכי
דחמיתיה אשתא לחנניה מישאל ועזריה ועריקת מן קדמויה בן תחמיניה
אשתא לפלוני בר פלונית ותיערוק מן קדמויה לסימטא לימא הכי בו בזייה מס
מסייא כס כסייה שרלאי ואמרלאי אליו מלאכי דאישתלחו מארעא דסדום
ולאסאה שחינא כאיבין בוך בוך בזוביך מסמסיד כמון כמיד עיניך בוך עיניך
בך אתריך בך זרעך כקלוט וכפרדה דלא פרה ולא רביא כך לא תפרה ולא
תרבה בגופיה דפלוני בר פלונית^א לכיפה לימא הכי חרב שלופה וקלע
נמושה לא שמייה יוכב חולין מכאובין לשידא לימא הכי הוית דפקיק דפקיק
הוית ליטא תבור ומשומת בר מיט בר טמא בר טינא כשמוגו מריגו
ואיסטמאי לשידא דבית הכסא לימא הכי אקרקי דארי ואאויס דגורייתא
אשכחתון לשידאי בר שיריקא פנדא כמישרא דכרתי חבטיה בלועא דחמרא
חטרתייה: ובני מלכים בזוגין: מאן תנא א"ר אושעיא רבי שמעון היא דאמר
מתני' כל ישראל בני מלכים הם רבא אמר^א באריג ככסותו ודברי הכל:
גמרא דברי ר"מ וחכמים אוסרין אף בחול משום דרכי האמורי: **גמ'** יוצאין כביצת
החרגול דעבדי לשיחלא ובשן של שועל דעבדי לשינתא דחייא למאן דניים
דמיתא למאן דלא ניים: ובמסמך מן הצלוב: דעבדי לזירפא: משום רפואה
דברי רבי מאיר: ^ב אביי ורבא דאמרי תרווייהו^ג: כל דבר שיש בו משום רפואה
אין בו משום דרכי האמורי^ד הוא אין בו משום רפואה יש בו משום דרכי
האמורי והתניא אילן שמשיר פירותיו סוקרו (וצובע אותו) בסיקרא וטוענו
באבנים בשלמא טוענו באבנים כי היכי דליכחוש חיליה אלא סוקרו בסיקרא
מאי רפואה קעביד כי היכי דליחזייה אינשי וליבעו עליה רחמי כדתניא^ה וטמא
טמא יקרא^ו הצריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים אמר
רבינא כמאן תליגן כובסי בדיקלא כי האי תנא תני תנא בפרק^ז אמוראי קמיה
ד'ר' חייא בר אבין א"ל^ח כולהו אית בהו משום דרכי האמורי לבר מהני
מי שיש לו עצם בגרונו מביא מאותו המין ומניח ליה על קדקדו ולימא
הכי חד חד נחית בלע בלע נחית חד חד אין בו משום דרכי האמורי
^ט לאדרא לימא הכי ננעצתא כמחט ננעלתא כתרים^י שייא שייא
האומר

הדרן עלך במה אשה

לאשתא סילתא. שחפת שליטת שצאה מג' ימים לג' ימים: סילוי.
ענבים (א) קטנים: ושענה יצי. קטמים: כשורי. קורות: ושענה
סיכי. יתדות קייבל"ש זלע"ו: משענה גשורי. גשרים: ז' סיני.
לנור הדלת חור האסקופה שזיר הדלת סובב זו: קופרי. זפת שזופתין
הספינות: ארבי. ספינות: ושענה
בוגי (א) כמוני. גרעני כמון. ל"א בוני
כמון גרסי" מלא אגרופ: ושענה ביני
מדיקנא דכלבא סבא. שענה נימי
מוקן כלב זקן: אשתא למירסא. חולי
שמחממת וקודמת את הגוף: וורדיני.
סנה: ליחרוק. אישקני"ר כמו
דמיזבלע שריקיהו דלנו טריפות
(חולין דף ע"ט:). ויאמר משה. משום
קפייה מדוע לא יבער הסנה: יי סר.
שיקור החולי: אל תקרב הלום.
שלא יקרב זה החולי אליו: ליספיה
ולפסקיה. סמוך לקרקע. ליתמיה
ישפיל: דמייסא. שחמה שפל:
דחמיתא אשתא. שראית האש:
לסימטא. שחין קרו"ג זלע"ו:
בזוגיה מסמסייה ככסייה. שנות
המלאכים על שם שקורעים
וממסמסים ומכסכים אותו. זו לשון
בועה (א): מארעא דסדום. כך הוא
הלשן ולא מסדום בלוי: בוך בוך.
אין לו משמעות אלא כך הוא הלשן:
עיניך בוך. מלאך בוך שלא תאדים
יותר: אסריך בוך. שלא תחייב:
קלועט. שנקלט זרעו כשירי בטנו
שלא יוליד: לניפה. חנפול"ש
אכזבועות כך לשון רבי יצחק ברבי
מנחם נ"ע. ולשון רבתי לכיפה למי
שכופפו עד: לימא הכי. לחש
זעלמא הוא: הוית דפקיק דפקיק
הוית. לחש הוא: לית סנר ומשומת.
מקולל ושענר ומשומת יאה עד זה
ששמו זר מיט זר טינא: לשידא דיס
הכסא. אם הזיק לימא לחש זה:
אקרקי דארי. זראש הארי זכר:
ואאויס דגורייתא. וזמנוס לציאה
קצבה: אשכחא לשידאי בר שיריקאי
פנדאי. כך שמו: נמישרא דכרסי
כנעני. שערות כרסין הפלמיו:
זלע"ו דחמרא חטרסייה. זלתי חמור
הלקימיו: מאן סנא. דקתני וכל
אדם ואפילו עני שזיסרלא: רבי
שמעון. שפרק שמונה שרליס: בני
מלכים. הלכך לעני נמי חזיא ולא
גנותא דידיה דלימתחיא כיוהרא
ושליף אי נמי דמגו דמידוש הוא שליף
ומחוי: צאריג כסוסו. דלא שליף
ליה ומחוי: מתני' דרכי האמורי.
ניחוש הוא וכתבי וזחוקומיהס לא
תלכו (ויקרא יח): גמ' לשיחלא.
לכאז האחן ומולין צאנו: לשיחלא.
יש ששאו כזי שישין ויש כזי שלא
ישין: דחייא. של שן שועל חי:
לזירפא. נפח מכה דכל פורלא זריף
והאי נסי לזירפא: שיש בו משום
רפואה. שגראית רפואתו כגון
שמיית כוס ותחזושת מכה. ופרקינן
הא חין זו כו' כגון לחש שאין ניכר

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה סילוי ענבים
קטנים: (ב) ד"ה חולי ענבים
מיני כמוןא גרעני:

גליון הש"ס

גברא לימא וירא מלאך.
עיין שבעות דף טו ע"ב
תוספת ד"ה חורב ופסחים
דף ק"א ע"א תוספת ד"ה
נפחת: שם אביי ורבא
דארי תירויהו כל דבר
שיש בו משום רפואה. עין
בב"מ דף כ"ג ע"ב תוספת
ד"ה ספ' וזכרתי: שם ברוכי
אית בהו משום דרכי
האמורי. עין שפוחת רבתי:
סימן מ"ג פ"ה פ"ה:

מוסף רש"י

כל דבר שיש בו משום
רפואה. מן משקל או סס
או לחש שחמה על המכה
(חולין ע"ב). א"א אין בו
משום רפואה. מן ששעין
שלא על החולי. מן קורת
שלא כפרת דרכי וימלא
כסא, שזמה ליחוש (שם).
וטמא טמא יקרא. ע"כ.
ואומר טמא הוא (חולין ע"ב).
לומר כיון מעלי שעתא
הוא (סוטה כ"ב).

רבינו חננאל

בני מלכים בזוגים. אוקמה
רב בוגו ארוג בכסות,
ולדברי הכל כי היא
גונגה שרי. פי' שיהלא,
פצע הארוג. פי' זירפא,
(עפ"כחא) ונביחא. אבי
ורבא דאמרי תרווייהו כל
שהוא משום רפואה אין
בו משום דרכי האמורי.
יודשלאמי רבי אבהו בשם
רבי יוחנן כל שרפואה אין
בו משום דרכי האמורי
(כפסא).

שיחא מרפא יש בו משום דרכי האמורי בתמיה: דליכחוש חיליה. שעל ידי שהוא שמן וכמו רב פירומי נוסרין: דליחזייה אינשי. ולקימנא
עבדי ליה לאודעי דמשיר פירותיו: טמא טמא. הוא ענמו אומר טמא רחוק מעלי: כופסי. אשכול תמרים וסימן הוא שמשיר
פירותיו: שפרק אמוראי. שפרק אחד (א) שגוי כמספתא דמסכת שבת בהלכות דרכי האמורי: א"ל. רבי חייא לתנא: כולהו איס צבו. כל
השנויות שם אל תטעה לומר באחד מהן אין בו משום דרכי האמורי אלא בזכרון אחת שונה יש בו לצד מהני ז' אלו שאפרס לך: מי שיש לו עצם
וכו'. ולחש דננעצתא כמחט אלו ז' לצדס אין בהם: חד חד נחית. לחש הוא: לאדרא. עצם של דג שישב לארס בזעט: שייא שייא. לחש אין רד רד:
האומר